

Arrest

nr. 146 433 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 03.11.2009 en de aanvullingen d.d. 05.05.2010, 08.07.2010, 13.10.2010, 20.12.2010, 26.04.2011 en 25.07.2011 ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op haar verblijf op het grondgebied sinds 2002 en op het argument dat zij goed geïntegreerd zou zijn, Nederlands en Frans zou spreken, werkbereid is, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt onder meer de schending opgeworpen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster citeert de bestreden beslissing en betoogt dienaangaande wat volgt:

"Deze motivering is niet afdoende.

art. 3 Motiveringswet:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Klaarblijkelijk worden de elementen, door verzoekster aangehaald, niet betwist. Verweerster stelt in essentie dat gezien zij niet verplicht is om omwille van goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een verblijf toe te kennen, deze elementen onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Indien zij niet verplicht is omwille van deze redenen een verblijf toe te kennen, is het haar alleszins wel toegelaten dit te doen(zoals het cursief 'kunnen aangeeft.)

De loutere motivering dat deze elementen daarom onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen, volstaat dan niet.

Zoals de motivering er nu staat, stelt ze enkel voorop dat verweerster niet verplicht is te regulariseren(hetgeen niet betwist wordt) doch ze motiveert niet waarom men in casu, concreet de bestreden beslissing tot ongegrondheid heeft genomen.

Men zou nu evengoed de gehele motivering kunnen vervangen door de enkele woord daarom niet. Dergelijke motivering is niet afdoende, volledig noch draagkrachtig. Verweerster dient aan te geven waarom in casu de aangehaalde elementen onvoldoende zijn.

Discretionair wil niet zeggen naar goeddunken.

Alhoewel uw Raad zich niet in plaats van de DVZ, dient zij een legaliteitscontrole uit te oefenen waaronder een marginale toetsing. Verzoekster meent dat op basis van de motivering dergelijke toetsing niet mogelijk is.

Zo is uit de motivering geheel niet duidelijk waarom de door verzoekster aangehaalde elementen redelijkerwijze geen regularisatie kunnen rechtvaardigen."

2.2. De verwerende partij repliceert daarop als volgt in haar nota :

"Verzoekster zegt niet te begrijpen waarom haar integratie niet aanvaard wordt als argument om een regularisatie te bekomen.

Wat haar duurzame lokale verankering en integratie betreft, wordt in de beslissing nochtans duidelijk gesteld dat een goede integratie in de Belgische maatschappij, voor zover die in het geval van

verzoekster al bewezen is, en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om verzoekster een verblijf toe te kennen, maar dat dit geen verplichting is. De elementen worden onvoldoende geacht om een regularisatie toe te staan.

Verwerende partij merkt op dat verzoekster dit onderdeel van de beslissing weliswaar bekritiseert, maar geenszins duidelijk maakt waarom zij van mening is dat de elementen die zij heeft aangeleverd, in haar ogen wel tot een regularisatie hadden moeten leiden. Zij maakt niet duidelijk dat de grenzen van de discretionaire bevoegdheid hier overschreden zijn. Zij bewijst niet dat zij voldoende overtuigende elementen heeft aangeleverd, waaruit niet anders kan worden besloten dan haar een regularisatie te verlenen.

Om die reden heeft zij een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St.f nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.Stnr. 167.411, 2 februari 2007).

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V. arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

In de bestreden beslissing wordt, aangaande de door verzoekster ingeroepen elementen die haar aanvraag om regularisatie moeten rechtvaardigen, het volgende gesteld:

"Betrokkene beroept zich op haar verblijf op het grondgebied sinds 2002 en op het argument dat zij goed geïntegreerd zou zijn, Nederlands en Frans zou spreken, werkbereid is, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen."

Verzoekster betoogt in essentie dat de elementen die door haar worden aangebracht niet worden betwist en dat in casu niet wordt gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen redelijkerwijze geen regularisatie kunnen rechtvaardigen.

Uit de in punt 1 weergegeven motivering van de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de verwerende partij het door verzoekster aangehaalde langdurig verblijf in België en haar integratie alhier niet betwist. De Raad dient echter samen met verzoekster vast te stellen dat de verwerende partij de door haar niet

betwiste argumenten van verzoekster niet op afdoende wijze beantwoordt. Zij blijft in gebreke te verduidelijken waarom zij *“redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”*, te meer daar zij vervolgens poneert dat *“Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen.”*

De Raad erkent dat dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient de rechtsonderhorige –in casu de aanvrager- echter wel op afdoende wijze te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, hetgeen thans niet het geval is. Uit de kwestieuze beslissing blijkt enkel dat de verwerende partij van oordeel is dat ze een verblijfsmachtiging kan toekennen in geval van een langdurig verblijf en integratie in België, dat ze zich daartoe echter niet verplicht acht en dat aangezien ze daartoe niet verplicht is, beslist om in casu geen verblijfsmachtiging toe te kennen. Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom, niettegenstaande het gestelde dat een goede integratie en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, dat in casu niet het geval zou kunnen zijn is het middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, gegrond. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen uiteengezette argumentatie laat niet toe tot een ander besluit te komen.

2.4. Het middel is gegrond voor zover de schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS